

Ο ΠΙΝΙΓΜΕΝΟΣ

«Όλος ο κόσμος ήξερε την ιστορία της κυρά Πατέν. Με τον άνδρα της πέρασε μαύρη ζωή. Ήταν μετρώης, γυναικάς κι όταν ζούσε, την έδερνε αλύπητα...

Ήταν φραζός ο μακαρίτης. Και μιά νύχτα που έμαφανε άνοχα στο πέλαγο, η κυρά Πατέν πετάχτηκε τρομαγμένη από τον κρη του.

Ένας άνεμος φοβερός έχει σηκωθεί έξω. Η αστραπές έσκαζαν άπαιστα τό σκοτάδι της νύχτας και οι κερανοί άντηχούσαν ό ένας ύστερα απ' τον άλλο. Ενόμιζε κανείς ότι έ-

φτασε ή συντέλεια του κόσμου! Η κυρά Πατέν, άφρονγκόστριζε μιά στιγμή, σταυροκοπήθηκε κι ύστερα, άφού ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, άνοιξε την πόρτα και χάθηκε μέσ' τό σκοτάδι.

Στό γιάλο είχαν μαζεψή ένα σωρό γυναικίς κι άνδρες, άλλοι με δαυλιά άναμμένα κι άλλοι με φανάρια στα χέρια. Η φουρτούνα δινόκανε από ώρα σε ώρα στο πέλαγο. Κι άφή τη φοιητή νύχτα πνίγχαν δεξιά θαλασσινού κι άνάμεσα σ' αυτούς τό άνδρας της κυρά Πατέν.

Κοντά στους βράχους του Σαιν-Βαλερό βήζαν τό συντόμιμα της βράζας του και τό πτώματα των πνιγμένων. Τό δίκο του δέν τό βρήκαν. Η κυρά Πατέν έβρισε χίρα. Στην άρχή δέν μπορούσε να πιστέψη ότι είχε χάσει για πάντα τον άνδρα της. Όταν καμιά φουρά έπαιανε ξαφνικά μέσα στο σπίτι της κανέναν ζήτανος ή καμιά γυναικίσα, άνατοίχιζε άλόκληρη, νομίζοντας ότι ήταν ο άνδρας της. Σιγά-σιγά όμως συνήθισε.

Ένα απόγευμα, τέσσερα χρόνια μετά τό θάνατο του άνδρός της, άκουγοντας θόρυβο στην αίλη της, βγήκε έξω να δη τί συμβαίνει. Κάποιος πουλούσε έναν παταγάλο, έναν πράσινο παταγάλο, με γαλάζιο κεφάλι, που ζούτσε τον κόσμο με ύψος άνοιχο και περιφρονητικό.

— Τέσσερα φράγκα! Τέσσερα φράγκα ένας παταγάλος που μιλάνε σαν διανοηρός! φώναζε ο γυρολόγος.

Η κυρά Πατέν πλησίασε. Είδε από κοντά τον παταγάλο, της άρεσε και τον πήρε. Τόν άγορασε για να της κρατήη συντροφιά στη μοναξιά της.

Τόν έβαλε σ' ένα σιδερένιο κλωβί και τον περιποιόταν σαν παιδί της. Πώς χάρη τον κυνηγούς τους γάτους της γειτονιάς, από φόβο μήπως τον φάνε.

Ένα βράδι, άφού τόν τάισε και τόν πότισε όσο μπορούσε καλύτερα, πήγε να κοιμηθί... Κατά τό χαμάτα όμως πετάχτηκε τρομαγμένη στον έθνο των, άκουγοντας μιά βαριά, βραχική φωνή, τη φωνή του άνδρός της, να της λέη:

— Σήκω, φορμιά!...

Ήταν τέτοια ή τρομάρα της, που έκρυψε άμέσως τό πρόσωπό της κάτω από τό σκεπάσματά της. Όταν ζούσε ο άνδρας της, μόλις κάθε πρωί άνοιγε τά μάτια της, άκουγε αυτά τό λόγια από τό στόμα του:

— Σήκω, φορμιά!...

Τρέμοντας λοιπόν άλόκληρη, κουλουρισμένη σά φειδί, με τό πρόσωπο κρυμένο κάτω από τό σκεπάσματά της, μονορούσις:

— Θεέ μου, σόσε με! Ο άνδρας μου βροκολάμισε! Νάτος!...

Έρχεται να με πνίξη!

Ελέσσαν μερικές στιγμές. Κανένας θόρυβος δέν άκουγότανε μέσα στο σπίτι. Τρέμοντας τότε, έβγαλε δεξιά τό κεφάλι της μέσα από τό σκεπάσματά της και έροξε με μιά ματιά μέσ' στην κάμαρα, με τη βεβαιότητα ότι θα τόν έβλεπε μπροστά της, βάραθορο, άγριο, άτιος πάντα, έτοιμο να την ευλοκοπήση.

Δέν είδε όμως τίποτα, άπόλυτος τίποτα, παρά μόνο μιά χειροψή άπάντα του ήλιου, που περνούσε άνάμεσα από τις γούλλες του παρα-

θύου. — Κάπου είνε κρυμένος! σκέφθηκε τότε η κυρά Πατέν και περιμένε. Περιμένε κάμωσην ώρα. Όταν ήσυχάζε κάπως, σπλογοστριζε:

— Σίγουρα κανένα όνειρο θα είδα, άφού δέν φάνετα τίποτα! Και ξανάλεισε τά μάτια της. Μόλις όμως πέρασαν λίγα λεπτά, άκουσε πάλιν την ίδια βαριά, βροητοδή φωνή, τη φωνή του πνιγμένου:

— Σήκω! Σήκω, φορμιά!

Πετάχτηκε τότε από τό κρεβάτι της σαν τρελλή. Η φωνή αυτή της έπάγωνε τό αίμα. Αναμάλιασμένη, με δάκρυα στα μάτια, έλεσε μπρός στα πόδια του κρεβατιού της και έτραυλιζε έντρομη, κεντώντας δεξιά κι άριστερά:

— Έδώ... Έδώ είμαι Πατέν! Τι θέλεις; Τι θέλεις;...

Μά ο Πατέν δέν άπαντούσε. Έγρωσε τότε τό κεφάλι της προς τό ταβάνι. Σίγουρα θα ήταν κρυμένος στη σοφίτα. Με φωνή τρομαγμένη φώναζε:

— Πατέν, είσαι επάνω;...

Καμιά άπάντησης.

Περίορη τότε ανέθηκε στη μικρή έλληνική σκάλα, άνοιξε τό φεγγίτη, κίτταξε έξω, έβραζε πεντού, με τού κάκου!

Παράλλη από τό φόβο, σωριάστηκε κατάχαμα στην φάρα κι άρχισε να κλαίη. Μέσα στην παρασάλλη της, νόμισε ότι άκουσε τον Πατέν κάτω στην κάμαρά της να μιλάη μουχαζός του. Τόν άκουγε να μονολογεί:

— Τι βρομοκαυρός!.. Τι παλήκαυρος είνε αυτός! Δέν έχω βάλει μπαζιά από τό πρωί στο στόμα μου!

Με φωνή γλυκειά, παρακλητική, τού φώναζε τότε από την πόρτα:

— Μή θυμώνης, Πατέν! Έσχωμα άμέσως να σου κόνω τη σοπια σου!

Και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα.

Στην κάμαρά της όμως δέν έπληγε φουχί. Ένομιανε τότε κάτι σαν λατομιά κι έκανε να ζητήση βοήθεια, όταν έξαφνα ξανάκουσε διάλα της τά ίδια λόγια:

— Τι παλήκαυρος!.. Τι βρομοκαυρός είνε αυτός! Δέν έχω βάλει μπαζιά από τό πρωί στο στόμα μου!

Η κυρά Πατέν έτοιμάζοταν να άποπύσει να σκοπεί σαν τρελλή, όταν έξαφνα άκουσε πάλι της ένα φτεροκαύημα. Έγρωσε τότε, είδε τον παταγάλο μέσα στο κλωβί του και κατάβηκε.

Τό πουλί την κίτταξε πρώτα με τό στραγγιλέ, έ- έβρανα μάτια του.

Τόν κίτταξε κι αυτή αστομωμένη και μονορούσις:

— Ά! εσύ, εσύ ήσουν;... Έσύ... βρομοιάη;...

Κ' έπειτα πρόσθεσε, κεντώντας άπαλημπικά τό κεφάλι της:

— Τώρα, στάσου, στάσου να σου δείξω έγώ.

Γιά μιά στιγμή της φάνηκε ότι τό πουλί αυτό ήταν ο άνδρας της, ο πεθαμένος άνδρας της, ο όποιος είχε βροκολάμισε, ο όποιος είχε κρηνητή μέσα σ' αυτό τό σατανικό πουλί. Φαντάστηκε πως θα τόν έβλεπε να ξεπεταχτεί μπρός της για να την χτυπήση, όπως άλλοτε, να την βόση, να την βλασφημήση... Έξαφνα τό αίμα της ανέθηκε στο κεφάλι. Άνοξε άμέσως τό κλωβί κι έβγαλε τό πουλί έξω. Από όμως, προσπαθώντας να ξεφουχί της δάγκωσε δινάτι τό χέρι. Η κυρά Πατέν τότε, άρίνοντας μιά κραγιή πόνο, τό έπιασε

Πρὸς χερὴν του κυνηγούσε τὸς γάτους τῆς γειτονιάς

